

i Betragtning, som kunde have indvirket paa Bestemmelserne i Lønningsloven af 1870. Vil man imidlertid holde sig til de Forudsætninger, som vistnok have spillet den største Rolle ved Fastsættelsen af Lønningerne i 1870, nemlig Livsformøndenernes Pris og i det Hele taget Livsvilkaarene i 1869, og sammenligner man dem med de Priser, som maa antages at have været de afgjørende for Regjeringen med Hensyn til det foreliggende Forflag, nemlig Priserne i 1879, bliver Fordyrelsen kun 7 pCt. Hvad enten man nu tager de 12 eller de 7 pCt., er det ikke nogen stor Fordyrelse, her er Tale om, og den er for en væsentlig Del allerede opreist ved de Forhøielse, der have fundet Sted, i alt Fald for de lavere Lønningsklassers Vedkommende, siden 1870. De Lønningsklasser, der nu findes for de lavere Lønningsklasser under Lovvæsenet, svare omtrent til, hvad der blev ansat i 1870, med Tillæg af det Beløb — lad mig, for ikke at sige 7 eller 12 pCt. sige en halv Snes pCt. — som Livsformøndenene kunne antages at være fordyrede. Der er altsaa, i alt Fald for de lavere Lønningsklasser, ikke nogen særlig Marsag til at foretage nogen Forøgelse af de Grunde, som almindelig anføres derfor. Hvad de høiere Lønningsklasser angaar, skal jeg tillade mig at minde om, at vi for deres Vedkommende og i det Hele taget ved Lønningsloven af 1870 gif en Del ud over, hvad man dengang ansaa for at være det strengt Fornødne; man forudsaa, saa at sige, den kommende Dyrtid ved Ansættelsen af Lønningerne, og det var derfor ogsaa Meningen i 1870, at Lovene skulde revideres efter en kort Tid, efter 5 Aars Forløb, idet man dengang, jeg tør næsten sige fra de fleste Sider, forudsatte som sandsynligt, at man vilde komme ned under de Lønninger, man dengang havde fastsat. Naar denne Forventning ikke er gaaet i Opfyldelse, da er Grunden dertil, at Forudsætningen ikke slog til, idet nemlig Forudsætningen var, at Livsformøndenernes Pris skulde gaa ned; men hvis den steg, vilde dette ikke medføre nogen Nødvendighed for Forhøielse navnlig for de høiere Lønningsklassers Vedkommende. Det var den Forudsætning, som var den almindelig herskende i 1870, og naar da Livsformøndenernes Pris maa siges ikke at være stegen mere, end det nu er Tilfældet, er der ikke nogen Marsag til at gaa høiere op for de høiere Lønningsklasser. — Her kommer derhos et andet Punkt i Betragtning, som man ikke ganske kan se bort fra, og som ogsaa er blevet fremhævet fra flere Sider under Sagens Iste Behandling, nemlig at der maatte være Willighed her i Thinget til at forhøje Lønningerne noget, naar der tillige kunde opnaas Indskrænkninger i Embedernes Antal. Men her er det Mødte jo Tilfældet. Regjeringen har foreslaaet en temmelig betydelig Forøgelse af Embederne, og Udvalget i sin Helhed har

vel paa enkelte Punkter, navnlig for de lavere Embeders Vedkommende, foreslaaet nogle Indskrænkninger i saa Henseende, nemlig at Dppebørskontrolrører skulle vedblive paa de Steder, hvor saadanne ere ansatte, medens Regjeringen paa 7 Steder, tror jeg — i alt Fald paa nogle saa Steder, — har foreslaaet dem ombyttede med Lovforvaltere. Ligesledes har Udvalget ment at kunne indstrænke Lovassistenternes Antal en Del, skjøndt det Forflag, som Udvalget i saa Henseende har stillet, er meget beskedent. Men samtidig er Udvalget, som den ærede Ordfører har fremhævet, gaaet ind paa at oprette ikke saa ganske saa nye Embeder i de høiere Lønningsklasser, og fremdeles er Udvalget gaaet ind paa at lade de hidtil konstituerede 28 Embeds- og Bestillingsmænd eller i alt Fald den største Del af disse gaa over til at blive faste. Naar Udvalget har stillet sig saaledes i sin Helhed, er der saa meget mindre Marsag til at gaa ind paa Forhøielse af Lønningerne udover det Nuværende, i alt Fald i nogen væsentlig Grad. Nu vil der imidlertid finde en gennemgaaende Forhøielse Sted efter Udvalgets Flertals Forflag, ikke saa meget ved Lønningerne som ved Alderstilløgene. Jeg ser bort fra de ærede Medlemmer, som danne Mindretallet indenfor Flertallet, de ærede Medlemmer af Høire; dem ser jeg bort fra, og Striden med dem skal jeg fuldstændig overlade til den ærede Ordfører. Det Flertal, jeg her taler om, er et Flertal, som bestaar af den Side af Flertallet, som den ærede Ordfører nærmest er Ordfører for, samt dem, som danne det før omtalte Mindretal. Vi have ikke foreslaaet nogen Forhøielse af Lønningerne, men vi ere enige om at gaa til en ikke ringe Forøgelse af Alderstilløgene. Deri tør jeg sige, at vi Alle ere enige. Men nu møder man meget væsentlig Uenighed om den Maade, hvorpaa Alderstilløget bliver beregnet, idet Flertallet i dets Helhed er gaaet til at ville fravige den Regel, som Folkethinget hidtil har fulgt, nemlig at beregne Alderstillæg for et vist Antal i hver Lønningsklasse, og gaaet over til at beregne det efter Tjenestealder. Denne Grundtætning, at beregne efter Tjenestealder, har Folkethinget paa det Bestemteste modsat sig længe før 1870. Fra Regjeringens og Høires Side har man gjentagne Gange søgt at komme ind derpaa; men der har været en saadan Modstand derimod, at der egentlig slet ikke før har været Tale derom. Nu har det iaar truffet sig saa, at Regjeringen paa Lovvæsenets Lønningslov har stillet Forflag om at gaa over til at beregne Alderstillæg efter Tjenesteaar. Dertil har man ved Lovloven en meget gyldig Grund, idet der foreslaas oprettet en saa stor Mængde nye Embeder og Bestillinger under Lovvæsenet, at navnlig i 4de Lønningsklasse ville endel af de ny Ansatte begynde med at høre til den eldste Halvdel. Der oprettes flere nye Embeder og Be-